

אילה אורן

הכפר הנטוש

לְכִי יִשְׂרָאֵל, דֶּרֶךְ הַשְּׂדוֹת בְּהֵן הַבְּקִיָּה כְּלוּאָה בְּשִׁבּוּלִים
 לְכִי יִשְׂרָאֵל עַד לְמָקוֹם בּוֹ הָאֶפֶק
 מִתְרוֹמֵם כְּגִבְנֵת.
 לְכִי וְהִזְהַרִי, מִתַּחַת רִגְלֶיךָ
 פְּעוּרִים
 שְׁלֵדֵי בָתִּים שֶׁהֵעֵשָׁב מִחִבְיָא כְּמוֹ חֶטָּא.
 רְדִי בְּזִהִירוֹת בְּמַדְרָגוֹת שְׁנוֹתָרוּ מְצִפּוֹת.
 לְמִטָּה, מְכֻסִּים בְּשִׁכְחָה וּבִפְרָחֵי חֲרָצִית
 מִתְקַמְרוֹת הַקְּשָׁתוֹת, הַגְּמָחוֹת שֶׁבְּקִיר
 וְכַדֵּי הַחֶרֶס הַגְּדוּלִים שֶׁנִּעְזְבוּ מֵאַחֹר,
 קִרְעֵי בָדִים וְצִלְלִים
 שֶׁהֵשְׁכִימוּ כָּאֵן, קְרָאוּ לְשָׁמַיִם, בְּשִׁלּוֹ, עֲרִסְלוּ תִּנּוּקוֹת
 וְנָסוּ, מוֹתִירִים אֶת נִשְׁמַת הַבַּיִת
 גּוֹנַחַת בֵּין זֶהָב הַחֲרָצִיּוֹת.

רֵאִי

זֶהוּ חֲרַר הַלְּדָה שֶׁל הַשְּׁנָאָה.